

TEATRE-FÒRUM. GARANTIR L'ACCÉS A L'HABITATGE: REPTES I PROPOSTES

“EN ALQUILER”

Quan? On?

9 d'octubre, 19h, a [Porta4](#) (c/ de Martí, 18. Metro: Fontana o Lesseps)

Fitxa Tècnica

Idea Original: Veronica Pallini i Mikel Fernandino
Text: Mikel Fernandino

Posada en escena: Tony Casla
Interpretació: Veronica Pallini

Producció: Porta4
Durada: 45 minuts

Sinopsi

Dues dones amb un mateix nom, Victoria, d'una mateixa família però de diferent temps i país, s'enfronten a un mateix problema: la pujada del lloguer dels seus habitatges i la impossibilitat de fer front a la despesa. D'aquesta manera, es troben fora de la llei perquè es neguen a quedar fora de casa seva. Ambdues busquen la millor manera de conservar un sostre que s'enfonsa, tant física com metafòricament. Però ambdues formes són diferents i tindran un diferent final. [En alquiler](#) pretén posar de manifest la importància del teixit social del barri i del desig, de vegades explícit de vegades latent, d'algunes entitats privades i públiques d'acabar amb ell.

Idea original

Mikel Fernandino. Dramaturg i antropòleg basc establert a Barcelona. En la seva experiència com a escriptor dramàtic ha collit alguns premis significatius en el panorama basc, com el Premi Tartean Teatroa per *Un pequeño paso para el hombre*, el Premi Alex Angulo i el Premi del públic de Pavelló nº6 de teatre breu per *Amor Breve* i el premi de teatre de butxaca de Sant Sebastià per *Erbeste*.

Verónica Pallini. Actriu, docent i investigadora teatral. Doctora en Antropologia Social per la Universitat de Barcelona. Entre els seus últims treballs d'interpretació destaquen: *Yo, sola* (2012/2013), *Master class* (2013), *Manual para combatir la flaqueza del ser humano* (2014), *Assaig Obert* (2015-2016) o *Te voy a matar mamá* (2016-2017).

Coorganitzat per:

El vímet es modela si s'humiteja

Alguna cosa no acaba de quallar quan hi ha problemàtiques que, un segle després, continuen més vigents que mai. Encara preocupa més quan aquestes situacions que abans es gestionaven en comunitat, s'encaren ara des de la soledat i el més pur individualisme.

Després de veure *En Alquiler* al teatre **Porta 4** de Gràcia, és evident que no calen gaires excentricitats escèniques, ni dosis de nostàlgia, per donar llum a un problema social que cada dia irrita a més ciutats i persones de tot el món: l'increment abusiu del preu del lloguer.

L'argentina **Verónica Pallini**, que ha treballat en aquesta proposta amb el dramaturg **Mikel Fernandino**, parteix dels seus orígens i s'embarca sola a escena per interpretar dues dones de diferents ciutats i èpoques: l'una, de Buenos Aires de principis del s.XX, i l'altra, de la Barcelona dels nostres dies. Ho fa amb un admirable desdoblament que connecta un conflicte actual, la gentrificació dels barris barcelonins, amb una lluita històrica de la capital argentina liderada per dones immigrants

que protestaven pels preus dels lloguers imposats pels propietaris: la Vaga dels Inquilins del 1907.

No només és interessant com Pallini encarna l'argument en una lluita femenina, sinó també com al llarg de tota la funció va incorporant petits elements metafòrics, començant per ella com a protagonista i una escenografia feta de vímet (que es modela quan s'humiteja), que apel·len a aquest símbol de la dona com a ésser revolucionari i protector de la llar.

L'obra no es fa pesada. Potser perquè només dura cinquanta minuts, o potser per l'eufòria que desprèn la protagonista en algunes escenes, especialment quan representa la gentrificació de la nostra ciutat i tota la burocràcia de l'administració pública que genera aquest fenomen. A molts

els resultarà familiar veure com la protagonista s'enfronta a mil tràmits per no perdre el seu pis de tota la vida, després que hagi passat a mans d'una immobiliària multinacional. També a molts els portarà records quan la protagonista descobreix que al pis de dalt, on vivia la Sra. Maria de 90 anys, ara hi estan fent un jacuzzi per la nova família burgesa que s'hi instal·larà; o bé, quan els veïns del davant són uns joves d'Erasmus que han transformat el pis en una discoteca de música electrònica.

En definitiva, una obra que, des de la senzillesa i la humanitat pròpies de les produccions de Porta 4, fa una crida a la unió del teixit social per evitar que el poder acabi exercint la lògica que ja exercia fa un segle. Una crida que també seria mereixedora de la complicitat d'espais teatrals més mediàtics...

[Article](#) de Carla Rabell publicat a Núvol, el digital de cultura

